

Arrest

**nr. 144 563 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 juli 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 juli 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 mei 2014.

1.3. Op 27 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 oktober 2014 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch moslim te zijn, van Palestijnse origine te zijn, geboren en getogen in het vluchtelingenkamp van Rashidiya, Libanon. U bent bij UNRWA geregistreerd. In 2010 zou u hebben getracht naar Turkije te reizen, maar u zou door de Syrische autoriteiten zijn. U zou vier maanden en een half in de gevangenis in Syrië hebben doorgebracht alvorens u werd uitgeleverd aan de Libanese autoriteiten. U zou vervolgens nog tien dagen in een Libanese gevangenis hebben doorgebracht alvorens u werd vrijgelaten. U zou een auto hebben gehad die u gebruikte om na uw werkuren als automecanicien uit te gaan met uw vrienden. U zou regelmatig alcohol hebben gedronken toen u uitging. Eind 2011 zouden salafisten met een vijftien à twintigtal man 's nachts uw huis hebben omsingeld en u hebben meegenomen. Vier van uw vrienden zouden eveneens gevangen zijn genomen en overgebracht naar hun 'vestiging'. U zou er gedurende een tweetal weken zijn gefolterd, waarbij zij u zouden hebben gedwongen hun gedragsregels na te leven. Vervolgens zouden ze u en uw vrienden terug hebben vrijgelaten. Een aantal dagen later zouden de salafisten u en uw vrienden opnieuw hebben meegenomen en mishandeld. Na vier dagen zouden ze u hebben vrijgelaten. U zou vervolgens naar het huis van de broer van uw werkgever, die een appartement bezat buiten het vluchtelingenkamp, zijn gegaan en daar zijn ondergedoken. Na ongeveer twee en een halve maand zou u naar het vluchtelingenkamp zijn teruggekeerd. Uw vader zou u hebben gezegd dat de salafisten naar u op zoek waren en dat zij uw familie hadden bedreigd. U bleef in het kamp met de bedoeling u te laten meenemen zodat de veiligheid van uw familie niet in het gedrang zou komen. Twee dagen na uw aankomst in het kamp, zouden de salafisten u opnieuw hebben meegenomen. Ditmaal zouden jullie drie maanden en een half in hun vestiging hebben vastgezet. De salafisten zouden jullie hebben trachten te overtuigen om in Syrië te gaan vechten. Toen jullie dit weigerden, zouden zij één van uw vier vrienden, M.(...), hebben doodgeschoten. Hierna besloten jullie in te stemmen om mee te gaan vechten in Syrië. Eind 2012 zouden deze salafisten u naar Syrië hebben gebracht om er te vechten aan de zijde van Bashar Al-Assad tegen de Syrische bevolking. Na een week zou u tijdens een gevecht zijn kunnen weggkomen. U zou iemand hebben aangesproken die bleek tot het "Vrije Syrische Leger" (FSA) te behoren. Hij zou u naar zijn huis hebben gebracht en vervolgens hebben begeleid naar Bab Al-Hawa, een Syrisch/Turkse grenspost. U zou de grens zijn overgestoken. In Turkije ging u op zoek naar werk, dit om voldoende geld te verdienen en te kunnen verderreizen. Uw ouders zouden u financieel hebben geholpen. Na verschillende pogingen om Europa te bereiken, zou u uiteindelijk vanuit Turkije met een vrachtwagen op een boot naar Griekenland zijn gereisd, vervolgens naar Italië en uiteindelijk naar Duitsland zijn gegaan. In Duitsland zou u een trein hebben genomen naar België waar u op 1 juli 2013 bent aangekomen. Op 5 juli 2013 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van uw UNRWA-registratiekaart, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een lidkaart van een vereniging voor mensen met een handicap - u bent namelijk blind aan één oog - en een kopie van medische attesten van de oogarts in Libanon.

Uw zus Nev.(...) woont in België en is gehuwd met iemand van Nederlandse nationaliteit. Uw zus Nes.(...) woont reeds jarenlang in Duitsland.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het moeilijk te begrijpen valt waarom de 'salafisten' precies u en uw vier vrienden tot driemaal toe zouden hebben gearresteerd en gefolterd, enkel omwille van het feit dat jullie alcohol zou hebben gedronken. U stelt immers dat de meeste jongeren in het kamp alcohol dronken, tenminste toch diegenen die er het geld voor hadden (CGVS, pg.9). Bovendien blijkt dat de werkwijze van de salafisten niet meteen gebruikelijk was in het kamp, daar u geen weet heeft of deze soort acties door salafisten al eerder was gebeurd en/of andere kambewoners hiervan reeds het slachtoffer waren geworden (CGVS, pg.9). De vraag dringt zich dan ook op waarom de salafisten precies u en uw vrienden zouden hebben gevisieerd en een dergelijke machtsvertoon zouden hebben ontplooid om jullie te arresteren. Immers, ze zouden maar liefst vijftien à twintig man hebben ingezet om jullie mee te nemen (CGVS, pg.9). Dit lijkt wel bijzonder buiten proportie te zijn, toch ten aanzien van 4 jongemannen die enkel wat te veel alcohol hadden gedronken. Indien zij werkelijk met een groep van 15 à 20 man op pad waren, kan de vraag gesteld worden waarom zij dan niet meer jongeren uit het kamp hebben opgepakt. Alleszins, de wijze waarop u de zaken voorstelt is niet plausibel.

Daarnaast is het merkwaardig dat u helemaal niet kunt duiden tot welke organisatie deze 'salafisten' behoorden. U zou ze enkel hebben gekend als zijnde 'salafisten' of dus extremistische moslims (CGVS, pg.9). Nochtans zou iedereen geweten hebben waar hun 'vestiging' zich bevond en moet het dus ook geweten zijn onder welke groepering of militie zij opereerden en zichzelf kenbaar maakten (CGVS, pg.13). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat niemand zou weten tot welke beweging deze 'salafisten' behoorden. Het meest bevreemdend is echter het feit dat jullie - ook doorheen jullie detenties - niet te weten zou zijn gekomen tot welke beweging deze 'salafisten' behoorden. U zou namelijk tot driemaal toe zijn vastgehouden in hun vestiging, waarvan de derde maal zelfs drie maanden en een half duurde (CGVS, pg.10). Zij zouden bovendien hebben proberen te bekomen dat u zich bij hen aansloot en u hen volgde (CGVS, pg.7). Dan kan minstens worden verwacht dat zijn hun beweging en hun doelstellingen zou hebben toegelicht of gepropageerd. Daarenboven zou u aan hun zijde hebben gevochten in Syrië (CGVS, pg.7). Het kan niet worden geloofd dat u in al die tijd niet meer informatie over deze 'salafistische organisatie' kon achterhalen, noch de naam van hun militie of de naam van de groepering waarmee zij zich in Syrië conformeerden kent.

Vervolgens kan worden vastgesteld dat u zelf de chronologische volgorde van de gebeurtenissen, die u zou hebben meegemaakt, door elkaar slaat. Toen u initieel uw relaas uiteenzette, gaf u aan dat u een eerste maal door 'salafisten' werd vastgehouden en gefolterd gedurende één of twee weken. In die periode zou van jullie zijn geëist dat jullie zouden stoppen met drinken en dat jullie moesten bidden en vasten (CGVS, pg.7). Jullie zouden echter opnieuw zijn begonnen met drinken en uitgaan waardoor jullie een tweede maal zouden zijn meegenomen diezelfde 'salafisten' die deze keer van jullie zouden hebben geëist dat jullie in Syrië zouden meevechten (CGVS, pg.7). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaart u dat u een eerste maal gedurende twee weken werd vastgehouden. Na uw vrijlating zou u naar het ziekenhuis zijn gegaan voor behandeling maar zou u enkele dagen later opnieuw zijn opgepakt, ditmaal voor een periode van vier dagen. U zou vervolgens nog eens twee dagen in het ziekenhuis zijn gebleven en zou in het ziekenhuis opnieuw zijn opgepakt, nu voor een periode van drie en een halve maand (CGVS, pg.10). Vervolgens verklaart u dat u de eerste keer werd opgesloten gedurende twee weken, dat u na uw vrijlating terug werd vastgehouden gedurende vier dagen, dat u opnieuw werd gelaten en vervolgens na twee maanden een derde maal werd meegenomen (CGVS, pg.10). Geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde de derde maal vanuit het ziekenhuis te zijn opgepakt, stelt u nu dat dit gebeurde na uw eerste vasthouding (CGVS, pg.10). Dit terwijl u eerder verklaarde na de eerste vasthouding dezelfde dag nog uit het ziekenhuis te zijn ontslagen (CGVS, pg.10).

Uiteindelijk stelt u het niet meer te weten, omdat u veel 'vergeet' (CGVS, pg.10). Vervolgens geeft u nog aan "herhaaldelijke" keren door de salafisten te zijn opgepakt en vrijgelaten (CGVS, pg.11). Gezien het feit dat u verklaarde "herhaaldelijk" door de salafisten opgepakt te zijn geweest, werd u gevraagd of dit dan meer dan drie keer is gebeurd. U stelt daarna zovele keren op uw hoofd te zijn geslagen dat u het zich niet kunt herinneren. U zou zich spreekwoordelijk niet meer kunnen inbeelden hoe uw ouders eruit zagen (CGVS, pg.12). Uw steeds wisselende verklaringen kunnen hoegenaamd niet overtuigen. Uiteindelijk blijft u erbij dat u drie maal door de 'salafisten' werd vastgehouden. U stelt dat u na de tweede vasthouding het Rashidiya-kamp zou hebben verlaten en gedurende twee maand en een half bent ondergedoken buiten het kamp (CGVS, pg.12). Twee dagen na uw terugkomst in het kamp zouden de 'salafisten' u opnieuw hebben meegenomen (CGVS, pg.13). Opnieuw kan er worden afgevraagd waarom u eerder verklaarde dat u opnieuw uitging en dronk waardoor de 'salafisten' u opnieuw zouden hebben gearresteerd als u gedurende die tussenliggende periode niet meer in het kamp zou zijn geweest. Andermaal geeft u aan zich niets meer te kunnen herinneren omwille van de

vele slagen op uw hoofd (CGVS, pg.14). Bij deze stelling kunnen er echter grote vraagtekens worden geplaatst, daar u tot in detail kon vertellen wat er was gebeurd in 2010 toen u naar Turkije wou vertrekken om er te werken (CGVS, pg.12) en u tot in de grootste details uw reisweg van Turkije naar België hebt uiteengezet (CGVS, pg.7,8). Dat u over de kern van uw relaas echter zoveel schijnt te zijn 'vergeten' en geen coherent verhaal kan vertellen, kan niet worden gevolgd. Alleszins doet dit dan ook twijfels oproepen omtrent de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven.

Ook de geloofwaardigheid van de feiten die zich volgens u in Syrië hebben afgespeeld - toen u naar daar werd gebracht onder dwang van de 'salafisten'- komt op de helling te staan. U gaf aan dat u één week in Syrië bleef om er te strijden (CGVS, pg.15). U verklaart in eerste instantie dat u via Homs naar Tal Qaleh werd gebracht (CGVS, pg.15), u een week in Tal Qaleh zou hebben verbleven en er zou hebben gestreden (CGVS, pg.15). Nochtans verklaarde u in de voorbereidende vragenlijst van het CGVS, opgemaakt met behulp van een medewerker van DVZ (zie vragenlijst CGVS, dd.07/08/2013, pg. 4) dat u in Deir Az-Zor had gestreden. U geeft als verklaring dat u via Tal Qaleh naar Deir Az-Zor diende te gaan (CGVS, pg.16). U gevraagd of u dan effectief een tijd in Tal Qaleh bent gebleven, stelt u opnieuw zich niets meer te kunnen herinneren (CGVS, pg.16). Uiteindelijk stelt u niet in Tal Qaleh te hebben gebleven - wat opnieuw volledig tegengesteld is aan uw eerdere verklaring - maar langs daar te zijn gepasseerd om zich in Deir Az-Zor te vestigen (CGVS, pg.16).

U blijft ook uiterst oppervlakkig over wat u tijdens deze week zou hebben gedaan. U komt niet verder dan dat u aan de zijde van de troepen van Bashar Al-Assad hebt gestreden en u de instructies kreeg om op eenieder te schieten die passeerde (CGVS, pg.16). Voor iemand die plots, en zeker niet uit vrije wil, in een dergelijke gevechtssituatie terecht kwam, mag toch worden verwacht dat u op een spontane manier, met iets meer zin voor details en bijzonderheden, over deze ingrijpende ervaring zou kunnen vertellen. Dat u het bij een bijzonder kort en feitelijk verslagje houdt, is in deze context niet aanvaardbaar. Zelfs als zou u er tegenop zien het verleden opnieuw te moeten 'oprakelen', dan nog mag minstens van u worden verwacht dat u op een meer doorleefde manier uw ervaring op het strijdtoneel zou kunnen beschrijven. Het betreft immers de reden waarom u zegt niet naar Libanon te kunnen terugkeren.

Daarenboven kan aan uw zogenaamde 'ontsnapping' uit Syrië weinig geloof worden gehecht. U stelt dat u zich heeft aangegeven bij iemand van het Vrije Syrische Leger (CGVS, pg.16). Deze man zou u meteen hebben geholpen en mee hebben genomen naar zijn huis (CGVS, pg.16). Allereerst is het al bijzonder onwaarschijnlijk dat iemand van de tegenpartij, nl. een strijder van het FSA, bereid zou zijn een buitenlandse pro-Assad strijder quasi onvoorwaardelijk onder zijn vleugels te nemen en u het land uit te smokkelen. Gezien de harde en meedogenloze strijd die tussen beide partijen op dat ogenblik woedde én gezien de vele represailles aan beide kanten kan echt niet worden geloofd dat u op een dergelijke manier door iemand van de tegenpartij zou zijn geholpen. Vervolgens zou u met de auto van Deir Az-Zor naar de grensovergang Bab Al-Hawa zijn gegaan (CGVS, pg.16). Jullie zouden over deze weg ongeveer één uur of zelfs minder hebben gedaan (CGVS, pg.16). Dient vervolgens opgemerkt dat het onmogelijk is dat u de weg tussen Deir Az-Zor en Bab Al-Hawa zou hebben afgelegd in een uur tijd. Ten eerste omdat de weg in normale omstandigheden en afgelegd op de hoofdwegen op zijn minst vijf uur bedraagt (zie administratief dossier CGVS). Daarbij in gedachten genomen dat er een burgeroorlog aan de hand is in Syrië, waarbij de macht over het hele land is verdeeld en er verschillende checkpoints worden opgezet - wat het nodige oponthoud genereerde -, kan met gemak worden aangenomen dat men er een heel aantal uren meer zal over doen om tot aan de grens te geraken. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat iemand van het Vrije Syrische Leger het risico zou hebben genomen om u even aan de grens af te zetten. Er kan enkel worden geconcludeerd dat dit het ongeloofwaardig karakter van uw relaas verder bevestigt.

In de marge kan er worden opgemerkt dat het toch wel zeer opmerkelijk is dat u uw paspoort bij u had toen u de grens met Turkije overstak (CGVS, pg.5). U stelt voor uw derde arrestatie uw paspoort al op zak te hebben gehad (CGVS, pg.5). Dit zou betekenen dat u gedurende drie maanden en een half gevangenschap en tijdens uw strijd in Syrië het paspoort bij u zou hebben gehad. Al de folteringen in acht genomen en het feit dat u gevangen zat, de grens bent overgestoken, verplicht werd ingezet in de strijd, zou het plausibeler zijn mochten uw 'gevangennemers' uw paspoort voor de zekerheid hebben afgenomen. Op die manier zou u ook moeilijker het gebied kunnen ontvluchten. Dat dit niet gebeurde kan, rekening houdend met de door u geschetste omstandigheden, moeilijk worden geloofd.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen met 'salafisten' noch aan uw verplichte rekrutering om te gaan vechten in Syrië.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van

gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze enkel een indicatie geven van uw origine en identiteit. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u enkel kopieën voorlegt - geen originele stukken - die geen bewijswaarde hebben aangezien noch de authenticiteit noch de herkomst ervan kan worden nagegaan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen hebt gekend met de Libanese autoriteiten. In casu blijkt voorts dat u school heb gelopen, weliswaar maar tot de vijfde graad van het lager onderwijs (CGVS, pg. 6), dat u tot uw vertrek uit Libanon en ondanks uw handicap als mecanicien bij een Libanees hebt gewerkt - u deed dit vanaf uw 11 jaar tot aan uw vertrek - en dat uw vader als limoenplukker werkt en daarmee zijn gezin kan ondersteunen (CGVS, pg.6), dat er geen huur dient te worden betaald, dat u toegang had tot medische zorg en ook materiële hulp van de UNRWA verkreeg, dat uw familie nog steeds socio-economisch ondersteund wordt door UNRWA én dat uw familie over de nodige fondsen beschikte om uw reis naar België te bekostigen - u heeft het over 7.000 euro, een niet onaanzienlijk bedrag naar Libanese normen (CGVS, pg.4 en vragenlijst DVZ, vraag 35, p.8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw asielaanvraag

de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab at-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, stelt verzoeker ondertussen over de originelen van zijn Palestijnse vluchtelingenkaart en zijn UNRWA registratiekaart te beschikken en deze te zullen voorleggen ter zitting en dat derhalve zijn identiteit, zijn Palestijnse origine en zijn afkomst uit Libanon vaststaan. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Hij citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Verzoeker wijst erop dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 56-58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip ‘mensonwaardige situatie’ in haar redenering te smokkelen. Het begrip ‘mensonwaardige situatie’ verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden

van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, dateert van 2013 terwijl het Commissariaat-generaal in haar eigen SRB's over veel recentere informatie beschikt die ze in de bestreden beslissing niet citeert. Bovendien is het 'maar' een plan en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het plan is overigens weinig accuraat in de zin dat het duidelijk is opgesteld om fondsen te werven. Het klopt dat Libanon disproportioneel veel Syrische vluchtelingen opvangt, maar de houding van Libanon ten opzichte van Syrische Palestijnse vluchtelingen is bijzonder hardvochtig en in strijd met internationaal recht. Syrische Palestijnse vluchtelingen worden sinds mei 2014 systematisch naar Syrië teruggestuurd. Verder wordt het plan wel realistischer en haalt het effectief ook de 'moeilijkheden' voor Syrische Palestijnse vluchtelingen aan en - in bedekte termen - de refoulementpraktijken. Het plan stelt verder vast dat de situatie in Libanon dramatisch en onmenselijk is. Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het 'Midyear Review' van het 'Regional Response Plan' gepubliceerd door UNRWA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden. Dat UNRWA momenteel niet over de nodige financiële middelen beschikt om haar opdracht te vervullen blijkt volgens verzoeker ook uit haar heel recente vaststelling dat ze 47 miljoen USD te kort hebben voor Gaza. (Middle East Monitor, "UNRWA requests \$47 million for emergency aid in Gaza strip", 8 september 2014). Verzoeker vervolgt dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNRWA haar rol vervult evenmin strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI-focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen*" van 29 januari 2014. Verzoeker citeert uitgebreid uit deze COI-focus, alsook uit een artikel van Middle East Monitor met als titel: "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*" (september 2013) en "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*" (januari 2013). Uit deze informatie blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten, is het bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker stelt zich de vraag hoe in deze omstandigheden kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Dat het Commissariaat-generaal zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan volgens verzoeker allerm minst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal heeft neer mening van verzoeker dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Verzoeker laat voorts gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien ook tekort schiet in de onderzoeks- en samenwerkingsplicht door ervan uit te gaan dat zijn situatie behoorlijk is en dat hij geen ernstige problemen van socio-economische of medische aard kende die ertoe geleid hebben dat hij Libanon moest verlaten. Verzoeker wijst er in dit verband vooreerst op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, dat zou evident moeten zijn, aldus verzoeker, die voorts stelt dat de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing niet stroken met de werkelijkheid en

met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn asielaanvraag, waarna hij een poging onderneemt om de motivering ter zake in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker werpt op dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing een beeld schetst van de situatie van hem en zijn familie in Rashidieh, doch deze schets niet overeenstemt met de werkelijkheid en met de algemene informatie die het Commissariaat-generaal ter beschikking had. Zowel wat betreft scholing, tewerkstelling, woonst, financiële draagkracht als medische zorg hanteert het Commissariaat-generaal een overdreven optimistische weergave, aldus verzoeker, die te dezen benadrukt dat hij in werkelijkheid in Libanon niet de levensomstandigheden geniet die UNRWA hem zou moeten kunnen bieden. Verzoeker vervolgt dat, zelfs als zou kunnen worden gesteld dat hij in het verleden met behulp van de steun van UNRWA en zijn familie op een aanvaardbare manier kon leven, er geen enkele garantie is naar de toekomst toe. Uit zijn verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij op dit moment nog kan rekenen op de steun van zijn familie en UNRWA. Dit aspect werd door verwerende partij onvoldoende onderzocht. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat UNRWA niet in staat is voldoende bijstand te verschaffen opdat Palestijnen in Libanon, en hij in het bijzonder, een menswaardig leven kunnen leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA "om welke reden dan ook" is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. De verschrikkelijke levensomstandigheden in het Palestijns vluchtelingenkamp dwongen verzoeker ertoe het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bijgevolg kan UNRWA haar opdracht ten aanzien van hem niet meer te vervullen en dient verzoeker naar zijn oordeel van rechtswege te worden erkend als vluchteling onder artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar rechtspraak van de Franse Raad van State.

Voorts wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, *"The status of Palestinian refugees in International Law"* van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: *"Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law"*, *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: *"La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte"*. (<http://libaneurope.be/passeport>, zie ook administratief dossier). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielpcedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat "een erkend vluchteling"

bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013.

Tot slot betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Hij wijst erop dat uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4, 10, 18 en 19) blijkt dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van verzoekers Palestijnse vluchtelingenkaart, een fotokopie van verzoekers UNRWA-registratiekaart, CLAES, M., "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielpcedure", *T.Vreemd*. 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; BBC NEWS, "Lebanon 'expels' Palestinian refugees fleeing Syria" van 6 mei 2014; UNRWA Midyear Review 2014; Middle East Monitor, "UNRWA requests \$47 million for emergency aid in Gaza strip" van 8 september 2014; AL MONITOR, "Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon"; Middle East Monitor, "Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon" van 7 oktober 2013; AL MONITOR, "Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees"; Cour Nationale du droit d'asile, 24 mei 2013, nr. 04020557 en nr. 04020558; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Liban : information sur les exi-gences et la marche à suivre pour un réfugié palestinien qui désire obtenir un titre de voyage; information indiquant si une vérification des antécédents criminels du de-mandeur est effectuée (2005-février 2014)* van 19 februari 2014; European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI); International Crisis Group, Nurturing instability: Lebanon's Palestinian Refugee Camps, 19/2/2009, Middle East Report n° 84, executive summary en Craig Damian Smith, "Perpetuated Liminality, On the causes, Nature, and Effects of Palestinian Separation from the International Refugee Regime, Universiteit van Amsterdam, 24 juni 2008, p. 50-51.

Ter zitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een medisch attest dd. 4 november 1995 met vertaling in het Nederlands, een doktersvoorschrift dd. 31 mei 2000 met vertaling in het Nederlands, een attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie Stichting Abu-Jihad Alwazier voor het opleiden van gehandicapten Libanon dd. 18 november 2014 met vertaling in het Nederlands, een attest van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie waarin wordt geattesteerd dat verzoeker "contacten heeft met de zionistische vijand" en dat de leider van het veiligheidskorps een mandaat heeft uitgevaardigd om hem te vervolgen en te arresteren dd. 9 oktober 2013 met vertaling in het Nederlands en een veiligheidsmededeling uitgaande van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie aan alle verantwoordelijken in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon waarin wordt gesteld dat verzoeker "wordt opgespoord om hem aan te houden voor verdachte veiligheidsredenen" met vertaling in het Nederlands.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: COI Focus "*Libanon: De veiligheidssituatie in Libanon*" van 7 november 2014 en het document *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review van UNRWA.

Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft een rapport van de Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van oktober 2014.

Op 6 maart 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "*Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen*" dd. 16 januari 2015 en een arrest van de Raad van State van 24 februari 2015 (arrestnummer 230.301).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitrekt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat

bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 oktober 2014 (CG nr. 1314062), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met ‘salafisten’, noch aan zijn verplichte rekrutering om te gaan vechten in Syrië.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing wordt dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het

relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

De door verzoeker ter zitting bijgebrachte documenten uitgaande van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie kunnen zijn geloofwaardigheid allerminst herstellen. De inhoud van deze documenten, waarin wordt geattesteerd dat (1) verzoeker "contacten heeft met de zionistische vijand" en dat de leider van het veiligheidskorps een mandaat heeft uitgevaardigd om hem te vervolgen en te arresteren en dat (2) verzoeker "wordt opgespoord om hem aan te houden voor verdachte veiligheidsredenen", valt immers niet te rijmen met de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven, namelijk dat hij door 'salafisten' meermaals werd ontvoerd en gefolterd waarbij zij hem zouden hebben gedwongen om hun gedragsregels na te leven en dat hij door hen naar Syrië zou zijn gebracht om er te vechten aan de zijde van Bashar Al-Assad tegen de Syrische bevolking. Verzoeker maakte doorheen de administratieve procedure op geen enkel moment gewag van het feit dat hij om een of andere reden problemen zou kennen met de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, noch van het feit dat een aanhoudingsbevel tegen hem zou zijn uitgevaardigd.

2.12. De Raad stelt voorts vast dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt terecht dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. De commissaris-generaal kan evenwel niet worden bijgetreden in diens besluit dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is. De commissaris-generaal motiveert zijn besluit als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt niet dat u ooit problemen hebt gekend met de Libanese autoriteiten. In casu blijkt voorts dat u school heb gelopen, weliswaar maar tot de vijfde graad van het lager onderwijs (CGVS, pg. 6), dat u tot uw vertrek uit Libanon en ondanks uw handicap als mecanicien bij een Libanees hebt gewerkt - u deed dit vanaf uw 11 jaar tot aan uw vertrek - en dat uw vader als limoenplukker werkt en daarmee zijn gezin kan ondersteunen (CGVS, pg.6), dat er geen huur dient te worden betaald, dat u toegang had tot medische zorg en ook materiële hulp van de UNRWA verkreeg, dat uw familie nog steeds socio-economisch ondersteund wordt door UNRWA én dat uw familie over de nodige fondsen beschikte om uw reis naar België te bekostigen - u heeft het over 7.000 euro, een niet onaanzienlijk bedrag naar Libanese normen (CGVS, pg.4 en vragenlijst DVZ, vraag 35, p.8)."*

Verzoeker kan worden gevolgd (i) waar hij aanvoert dat hij maar tot zijn 10 jaar naar school is gegaan en hij zelfs zijn lagere school niet heeft kunnen afronden zodat dit dan ook niet als criterium kan worden aanvaard om te stellen dat zijn individuele situatie behoorlijk is, (ii) waar hij er onder verwijzing naar de COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen"* van 29 januari 2014 op wijst dat de door UNRWA verstrekte medische voorzieningen ontoereikend zijn en dat de toegang tot adequate behandelingen en het aantal ziekenhuizen beperkt is, (iii) waar hij betoogt dat het feit dat zijn familie afhankelijk is van voedselhulp, die overigens zeer beperkt is, aangeeft in welke preciaire financiële situatie zij zich bevinden en dat zij tot de meest arme families in het kamp behoren, (iv) waar hij benadrukt dat hij tijdens het gehoor heeft aangegeven dat de woning van zijn familie in slechte staat

is, dat de familie tijdens de winterperiode door de lekken in het dak in één kamer moet slapen en ze regelmatig wakker worden in een plas water, (v) waar hij argumenteert dat zijn vader inderdaad als limoenplukker werkt, dat dit echter een job betreft die hij enkel kan uitoefenen wanneer er werk is, dat zijn vader soms 1 dag per week werkt, er soms een maand geen werk is en er tijdens het regenseizoen al helemaal geen werk is, dat ook hijzelf als mecanicien werkte wanneer er werk voorhanden was – gemiddeld vier dagen per week –, dat zijn vader ongeveer het equivalent van vier euro per gewerkte dag verdient en hijzelf vier à vijf euro per dag verdiende en dat deze inkomens onvoldoende zijn om het gezin op een menswaardige manier te onderhouden, (vi) waar hij erop wijst dat hij op de leeftijd van 10 jaar is moeten stoppen met school en is beginnen werken en hij betoogt dat het Commissariaat-generaal uit zijn scholing en tewerkstelling lijkt af te leiden dat hij het socio-economisch goed stelde in Libanon, dat dit echter een té rooskleurige lezing van zijn verklaringen betreft en dat er dan ook grote vraagtekens kunnen worden gesteld bij het hanteren van kinderarbeid uit armoede als argument voor een socio-economisch ‘behoorlijke’ situatie en (vii) waar hij benadrukt dat het niet zo is dat zijn familie in staat was om 7000 euro op te hoesten om zijn reis naar België te kunnen bekostigen en dat hij een deel van dit bedrag zelf heeft kunnen betalen door in Turkije te werken.

Mede rekening houdend met het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon een uiterst kwetsbare groep uitmaken, oordeelt de Raad dat *in casu* verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiya hem ertoe dwongen dit kamp en het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat verzoeker, die bovendien slechtziend is, zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon aldus in een “persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is” en dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon het reëel risico loopt om in een mensonwaardige situatie terecht te komen en een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt in dit verband dat het begrip “persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid” ruim opgevat dient te worden. Het omvat naar het oordeel van de Raad ook die omstandigheden die er toe leiden dat de betrokken asielzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad acht het dan ook perfect mogelijk dat een asielzoeker zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van de UNRWA in een situatie van ernstige onveiligheid bevond dewelke bestempeld kan worden als een situatie waarbij er sprake is van een reëel risico op ernstige schade, maar dat aan hem op grond van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie toch van rechtswege de vluchtelingenstatus wordt verleend. De vluchtelingenstatus wordt in voorkomend geval echter niet erkend op grond van het feit dat de betrokken asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, maar omdat hij reeds vluchteling is en heeft aangetoond dat hij door een situatie van ernstige onveiligheid gedwongen werd het mandaatgebied te verlaten en hij niet langer de bijstand kan genieten van het UNRWA.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat het vertrek van verzoeker uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Bijgevolg dient verzoeker overeenkomstig artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie van rechtswege als vluchteling te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS